

Datum van inontvangstneming : 21/08/2016

Zaak C-407/16**Samenvatting van een verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

20 juli 2016

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 juli 2016

Aqua Pro in eerste aanleg:

SIA „Aqua Pro”

Verweerster in eerste aanleg:

Valsts ieņēmumu dienests

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Valsts ieņēmumu dienests (belastingadministratie; hierna: „VID”) van 3 november 2010, voor zover daarbij is vastgesteld dat ten onrechte een certificaat, formulier A, is afgegeven en dat SIA „Aqua Pro” (hierna: „Aqua Pro”) de desbetreffende invoerrechten alsook belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”) dient te betalen, vermeerderd met vertragingsrente en een boete.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

De verwijzende rechter verzoekt krachtens artikel 267 VWEU om uitlegging van de volgende bepalingen van Unierecht:

- artikel 220, leden 1 en 2, onder b), van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (hierna: „communautair douanewetboek”), teneinde

- duidelijkheid te krijgen over de vraag of de boeking van het bedrag aan verschuldigde rechten door de VID moet worden geacht te zijn verricht op het ogenblik dat zij haar besluit tot boeking of tot vaststelling van de verplichting tot betaling van deze rechten heeft vastgesteld, ongeacht of tegen dit besluit een administratief beroep of een beroep in rechte is ingesteld, en of het feit dat de invoer van goederen op een distributieovereenkomst is gebaseerd van invloed is op de beoordeling van de vraag of er redelijke gronden aanwezig zijn en of de belastingplichtige te goede trouw heeft gehandeld;
- de artikelen 236 en 239 van het douanewetboek, teneinde te achterhalen of de schuldenaar, indien hij een beroep in rechte instelt tegen dit besluit, tegelijkertijd om kwijtschelding of terugbetaling van de rechten moet verzoeken, dan wel of de termijn voor de indiening van een dergelijk verzoek dient te worden verlengd (zodat de niet-inachtneming van deze termijn gerechtvaardigd is), en zo ja, wat het wezenlijke verschil is tussen de controle op de rechtmatigheid van het besluit tot boeking en het besluit tot vaststelling van de verplichting om de rechten te betalen;
 - de artikelen 869, onder b), en 875 van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (hierna: „uitvoeringsverordening” of „verordening ter uitvoering van het douanewetboek”), teneinde te achterhalen of de vraag of geen rechten hoeven te worden geboekt dan wel of deze rechten dienen te worden kwijtgescholden ter beslechting aan de Europese Commissie dient te worden voorgelegd, of de algemene beschrijving van de omstandigheden in het verslag van OLAF bewijskracht heeft dan wel of controles achteraf nodig zijn, en wat de hiërarchie tussen deze controles is, en of een besluit van de Commissie met betrekking tot een andere lidstaat, vastgesteld op grond van bovengenoemd verslag van OLAF, bindend is in het onderhavige geval.

Prejudiciële vragen

- 1) a) Moet artikel 220, leden 1 en 2, onder b), van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek aldus worden uitgelegd dat de boeking van het door de belastingadministratie vastgestelde bedrag aan verschuldigde rechten moet worden geacht te zijn verricht op het ogenblik dat het besluit tot boeking of tot vaststelling van de verplichting tot betaling van de rechten door de administratie is vastgesteld, ongeacht of tegen dit besluit een administratief beroep en een beroep in rechte is ingesteld?

b) Moeten de artikelen 236 en 239 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek aldus worden uitgelegd dat, wanneer de administratie het besluit tot boeking van het desbetreffende bedrag aan rechten heeft vastgesteld en heeft bepaald dat de schuldenaar verplicht is om deze te betalen (welk besluit de belastingadministratie in casu heeft genomen), maar de schuldenaar een administratief beroep en een beroep in rechte tegen dit besluit heeft ingesteld, tegelijkertijd om kwijtschelding of terugbetaling van deze rechten moet worden verzocht overeenkomstig artikel 236 of 239 van de verordening (of kan daarentegen worden aangenomen dat in dit geval het beroep tegen het besluit van deze administratie ook een verzoek om kwijtschelding of terugbetaling van de douaneschuld omvat)? Zo ja, wat is dan het wezenlijke verschil tussen de controle op de rechtmatigheid van het administratieve besluit tot boeking en tot vaststelling van de verplichting om de rechten te betalen, enerzijds, en de kwestie die overeenkomstig artikel 236 dient te worden beslecht, anderzijds?

c) Moet artikel 236, lid 2, eerste alinea, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek aldus worden uitgelegd dat het beroep tegen het besluit van de administratie waarbij is vastgesteld dat de rechten dienen te worden betaald, en de duur van de gerechtelijke procedure de termijn voor het indienen van het verzoek om kwijtschelding of terugbetaling van de rechten verlengen (of rechtvaardigen dat deze niet in acht wordt genomen)?

d) Indien de vraag betreffende de boeking of de kwijtschelding in de onderhavige zaak los van het besluit van de Europese Commissie met betrekking tot een andere lidstaat (in casu Finland) moet worden beslecht, moeten de douaneautoriteiten of de rechter dan, rekening houdend met artikel 869, onder b), van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, en met het bedrag van de mogelijke rechten in de betrokken zaak, de vraag of geen rechten hoeven te worden geboekt dan wel of deze rechten dienen te worden kwijtgescholden voorleggen aan de Europese Commissie?

- 2) a) Moet bij de toepassing van artikel 220, lid 2, onder b), van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek een controle achteraf worden verricht met betrekking tot de in het kader van de opdracht van OLAF onderzochte omstandigheden waaronder de autoriteiten en de exporteur van een derde land (in casu Cambodja) zijn opgetreden? Of moet ervan worden uitgegaan dat de algemene

beschrijving van de omstandigheden in het verslag van OLAF betreffende bovengenoemd optreden bewijskracht heeft?

b) Zijn de in het kader van de controle achteraf verkregen gegevens doorslaggevend in verhouding tot het verslag van OLAF, zelfs al hebben zij betrekking op een specifieke lidstaat?

c) Moet artikel 875 van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek aldus worden uitgelegd dat het besluit van de Europese Commissie dat op basis van bovengenoemd verslag van OLAF met betrekking tot een andere lidstaat (in casu Finland) is vastgesteld, bindend is voor de lidstaat?

d) Moet een controle achteraf worden verricht en gebruik worden gemaakt van de daarbij verkregen informatie indien de Europese Commissie op basis van het verslag van OLAF bij besluit heeft vastgesteld dat voor een andere lidstaat geen rechten hoeven te worden geboekt, en artikel 875 van de verordening tot uitvoering van het douanewetboek heeft toegepast?

3) Kan het bij de beoordeling van het bestaan van redelijke gronden en van de goede trouw van de belastingplichtige met het oog op de toepassing van artikel 220, lid 2, onder b), van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, in de concrete omstandigheden van het geval relevant zijn dat de invoer van goederen is gebaseerd op een distributieovereenkomst?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

– Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek:

Artikel 220, lid 1, artikel 236, artikel 239, lid 1, en artikel 243.

Artikel 220, lid 2, onder b):

„Behalve in de gevallen als bedoeld in artikel 217, lid 1, tweede en derde alinea, wordt niet tot boeking achteraf overgegaan wanneer: [...] het wettelijk verschuldigde bedrag aan rechten niet was geboekt, ten gevolge van een vergissing van de douaneautoriteiten zelf die de belastingschuldige redelijkerwijze niet kon ontdekken en waarbij deze laatste zijnerzijds te goeder trouw heeft

gehandeld en aan alle voorschriften van de geldende bepalingen inzake de douaneaangifte heeft voldaan”.

- Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, artikelen 869, onder b), 871, eerste streepje, 873, 875, hoofdstuk IV, daaronder begrepen artikel 878, lid 1.
- Besluit C(2012) 8694 van de Commissie van 30 november 2012, waarbij is vastgesteld dat in een bepaald geval mocht worden afgezien van boeking achteraf (zaak REC 01/2011).
- Verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF), artikel 9, leden 1 en 2.

Rechtspraak van het Hof van Justitie

Arrest van het Hof van 9 maart 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04 (ECLI:EU:C:2006:162).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Aqua Pro heeft in de periode van 1 september 2007 tot en met 31 december 2009 fietsen van de Cambodjaanse onderneming „Bestway Industrial Co Ltd” in de Europese Unie ingevoerd om ze aldaar in het vrije verkeer te brengen. Zij betaalde daarbij 0 % douanerechten. Zij heeft deze fietsen in het kader van een distributieovereenkomst gekocht van de Duitse onderneming „Felt GmbH”. Voor de aangifte van deze goederen heeft zij gebruikgemaakt van het Enig Document en een certificaat, formulier A, afgegeven in het kader van het stelsel van algemene tariefpreferenties.
- 2 Op 15 februari 2010 heeft de douane-inspectie van de VID informatie van OLAF ontvangen betreffende de missie van de Commissie in Cambodja, die tot taak had te onderzoeken of de certificaten van oorsprong voor de fietsen die twee Cambodjaanse ondernemingen („Bestway Industrial Co. Ltd” en „Atlantic Cycle Co. Ltd”) naar de Europese Unie hadden geëxporteerd, terecht waren afgegeven.
- 3 In de periode van 19 juli tot en met 30 juli 2010 heeft de VID een fiscale controle bij Aqua Pro uitgevoerd. Naar aanleiding daarvan heeft zij bij besluit van 3 september 2010 vastgesteld dat het certificaat, formulier A, ten onrechte was afgegeven en dat bijgevolg 14 % douanerechten en btw voor de goederen verschuldigd waren, alsook verdragingsrente en een boete.

- 4 Aqua Pro heeft tegen dit besluit beroep ingesteld bij de directeur-generaal van de VID, die dit besluit bij een nieuw besluit van 3 november 2010 heeft bevestigd.
- 5 Op 3 december 2010 heeft Aqua Pro bij de Administratīvā rajona tiesa (bestuursrechter in eerste aanleg) een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de VID ingesteld.
- 6 Terwijl het beroep van Aqua Pro voor deze rechter aanhangig was, onderzocht de Europese Commissie op basis van bovengenoemd verslag van OLAF in een andere zaak het verzoek van Finland om vast te stellen of het in die zaak gerechtvaardigd was om geen invoerrechten te boeken voor fietsen die van een Cambodjaanse onderneming afkomstig waren. De Commissie was van mening dat het gerechtvaardigd was om geen boeking achteraf van douanerechten te verrichten, omdat de Cambodjaanse autoriteiten een vergissing hadden begaan die niet kon worden ontdekt door een te goeder trouw handelende persoon.
- 7 De VID verzocht het Ministerie van Handel van Cambodja om informatie te verstrekken over de omstandigheden waaronder de certificaten, formulier A, waren afgegeven voor de fietsen die tot augustus 2009 naar Letland waren geëxporteerd. Het ministerie antwoordde hierop dat het formulier, de ondertekening en het stempel weliswaar authentiek waren en overeenkwamen met de modellen, maar dat het geen documenten van de fabrikanten kon verstrekken die aantoonde dat het certificaat, formulier A, correct was verleend.
- 8 Bij vonnis van 28 november 2013 heeft de Administratīvā rajona tiesa het beroep verworpen. Het heeft het besluit van de VID wel nietig verklaard voor zover hierbij verpagingsrente en een boete was opgelegd.
- 9 De Administratīvā apgabaltiesa (bestuursrechter in hoger beroep) wees het hoger beroep van Aqua Pro af bij arrest van 7 mei 2015, op grond van de overweging dat niet was voldaan aan de voorwaarden om geen boeking achteraf te verrichten overeenkomstig de uitzonderingsbepaling van artikel 220, lid 2, onder b), van het douanewetboek. Volgens deze rechter rust de bewijslast op Aqua Pro, aangezien de douaneautoriteiten in deze zaak de documenten van de exporteur niet kunnen controleren. Aqua Pro heeft geen bewijzen aangedragen om de toepassing van het preferentiële tarief te rechtvaardigen.
- 10 Beide partijen in het hoofdgeding hebben tegen dit arrest cassatieberoep ingesteld bij de Augstākā tiesa (hoogste gerechtshof). Bovendien heeft Aqua Pro verzocht om het Hof van Justitie prejudiciële vragen te stellen over de uitlegging van enkele bepalingen van het douanewetboek en de uitvoeringsverordening.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 11 Aqua Pro is van mening dat het niet gerechtvaardigd is dat zij rechten moet betalen, aangezien zij de goederen te goeder trouw tegen een tarief van 0 % heeft

aangegeven en al haar verplichtingen is nagekomen. Zij is niet verantwoordelijk voor het feit dat het certificaat, formulier A, ten onrechte is afgegeven, aangezien zij dat niet kon weten. Voorts moet er haars inziens rekening mee worden gehouden dat zij de betrokken goederen niet rechtstreeks bij de Cambodjaanse onderneming heeft aangekocht, maar via een Duitse onderneming.

- 12 De VID is van mening dat, aangezien Cambodja behoort tot de landen die in aanmerking komen voor regionale cumulatie in het kader van het stelsel van algemene preferenties, de herkomst van de goederen moet worden aangetoond aan de hand van het certificaat, formulier A. De betrokken Cambodjaanse onderneming heeft evenwel geen documenten kunnen verstrekken die de oorsprong van de onderdelen van de fiets aantonen, en de door haar overgelegde facturen stemmen niet overeen met de werkelijke kosten van de geëxporteerde fietsen, omdat de fabrieken niet de werkelijke prijs kenden die de moedermaatschappij in Taiwan had betaald voor de diverse onderdelen van de fietsen.
- 13 De VID stelt dat zij de procedure voor de kwijtschelding of de terugbetaling van de rechten, in het kader waarvan had kunnen worden vastgesteld of Aqua Pro met redelijke middelen de vergissing bij de afgifte van het certificaat had kunnen ontdekken, niet heeft ingeleid omdat zij geen verzoek van Aqua Pro heeft ontvangen overeenkomstig de artikelen 878 en 879 van de verordening tot uitvoering van het douanewetboek. Aqua Pro heeft ook geen contact opgenomen met de Cambodjaanse onderneming en evenmin met de Cambodjaanse douane om nader toe te lichten aan welke voorwaarden de oorsprongsaanduiding moest voldoen.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 14 Voor de Augstākā tiesa zijn verschillende bestuursrechtelijke zaken aanhangig met betrekking tot besluiten van de VID betreffende de verplichting om douanerechten en btw betalen over ingevoerde fietsen die afkomstig zijn van Cambodjaanse ondernemingen. Hij heeft twijfels over de uitlegging en de toepassing van sommige bepalingen van het douanewetboek en van de uitvoeringsverordening.
- 15 Aangezien Aqua Pro het niet eens is met het besluit van de VID betreffende de verplichting om rechten te betalen en de rechterlijke toetsing van dit besluit nog niet tot een definitieve rechterlijke beslissing heeft geleid, is er nog steeds onenigheid over het bestaan van deze verplichting. Het is ook onduidelijk of de betrokken rechten dienen te worden geboekt.
- 16 Zolang de verschuldigde rechten niet zijn geboekt, hoeft geen uitspraak te worden gedaan over de kwijtschelding of terugbetaling ervan. Voorts blijkt uit besluit C(2012) 8694 van de Europese Commissie van 30 november in zaak 2012, dat betrekking heeft op het verzoek van Finland, dat de Commissie heeft vastgesteld

dat de rechten niet hoefden te worden geboekt en niet dat ze werden kwijtgescholden. Daarom blijven er twijfels over de vraag of de VID en de Administratīvā apgabaltiesa terecht hebben geweigerd om de goede trouw van Aqua Pro te beoordelen omdat deze geen verzoek heeft ingediend op basis waarvan de procedure voor kwijtschelding of terugbetaling zou zijn ingeleid.

- 17 Er heerst ook onzekerheid over de vraag of de VID en de Administratīvā apgabaltiesa terecht geen rekening hebben gehouden met bovengenoemd besluit van de Commissie, dat samen met artikel 875 van de verordening tot uitvoering van het douanewetboek de douanediens ten van andere lidstaten de mogelijkheid biedt om niet tot boeking van de rechten over te gaan in gevallen waarin de omstandigheden feitelijk en juridisch vergelijkbaar zijn met die van de door OLAF onderzochte gevallen. Het is van beslissend belang of dit in casu het geval is en of de betrokken onderneming te goeder trouw heeft gehandeld en aan de wettelijke voorschriften inzake de douaneaangifte heeft voldaan.
- 18 Aangezien de Administratīvā apgabaltiesa het in punt 33 van het besluit van de Europese Commissie genoemde, binnen de wettelijke termijn ingediende verzoek heeft gekoppeld aan een verzoek om kwijtschelding van rechten zoals bedoeld in de artikelen 236 en 239 van het douanewetboek, is het onduidelijk of de vraag of geen boeking hoeft te worden verricht en of kwijtschelding dient te worden verleend uitsluitend kan worden beantwoord op basis van het in deze bepalingen bedoelde verzoek.
- 19 Het is evenmin duidelijk of de termijn voor de indiening van het betrokken verzoek moet worden verlengd (of dat de niet-inachtneming van deze termijn moet worden geacht gerechtvaardigd te zijn) indien de betrokkene opkomt tegen het besluit van de VID betreffende de verplichting om de rechten te betalen.
- 20 Indien geen rekening hoeft te worden gehouden met bovengenoemd besluit van de Commissie, moet de vraag of geen rechten hoeven te worden geboekt en of kwijtschelding moet worden verleend dan in het onderhavige geval overeenkomstig artikel 869, onder b), van de verordening tot uitvoering van het douanewetboek, rekening houdend met het bedrag van de eventuele rechten, ter beslechting aan de Commissie worden voorgelegd?
- 21 De Administratīvā apgabaltiesa heeft onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 9 maart 2006, *Beemsterboer Coldstore Services*, C-293/04 (EU: C: 2006: 162), en de richtsnoeren van het Comité douanewetboek opgemerkt dat de douaneautoriteiten van de lidstaat van invoer de betrokken rechten niet kunnen innen indien er geen bewijs is dat de exporteur onjuiste gegevens heeft verstrekt om het certificaat van preferentiële oorsprong te verkrijgen, en indien de persoon die de betaling moet verrichten te goeder trouw heeft gehandeld en heeft voldaan aan alle geldende rechtsregels inzake de douaneaangifte. In dit verband heeft de VID de bevoegde Cambodjaanse autoriteiten via de Administratīvā apgabaltiesa verzocht om een controle achteraf te verrichten.

- 22 Het onderzoek van OLAF vond gelijktijdig met deze controle plaats. In het verslag van OLAF werd onder meer verklaard dat, hoewel het enige toelaatbare bewijs voor de afgifte van het certificaat, formulier A, op [basis van certificaten van] andere staten waarvoor regionale cumulatie geldt, bij de invoer van onderdelen uit staten waarvoor dergelijke cumulatie geldt, het formulier A zelf is, in Cambodja vaker B- en D-certificaten worden afgegeven. Ook in dit geval zijn voor de betrokken onderdelen B- en D-certificaten afgegeven. Vastgesteld werd dat de Cambodjaanse autoriteiten certificaten, formulier A, overhandigden zonder zich ervan te vergewissen dat een dergelijk certificaat voor de onderdelen beschikbaar was. Deze autoriteiten hebben de betrokken ondernemingen blijkbaar ook gelast om hun verzoeken tot afgifte van certificaten, formulier A, volgens de vereenvoudigde procedure in te dienen.
- 23 Rekening houdend met het verslag van OLAF en de resultaten van de controles achteraf, heeft het Ministerie van Handel van Cambodja de procedures voor de afgifte van certificaten, formulier A, en de controleprocedures gewijzigd in overleg met de fabrikanten en de Cambodjaanse douaneautoriteiten.
- 24 Volgens artikel 9, leden 1 en 2, van verordening 1073/1999 van het Europees Parlement en de Raad vormen verslagen van OLAF bewijsmiddelen. Hetzelfde geldt voor de gegevens die de lidstaat via een verzoek om bijstand heeft verkregen van de bevoegde autoriteiten van een derde land.
- 25 Uit bovengenoemde punten blijkt dat OLAF in het kader van zijn onderzoek ernstige tekortkomingen bij de afgifte van de certificaten, formulier A, heeft ontdekt. Dit feit is erkend door de Cambodjaanse autoriteiten zelf, en de procedure is vervolgens verbeterd. Hoewel in het verslag van OLAF niet expliciet wordt geconcludeerd dat dit feit is toe te schrijven aan de Cambodjaanse autoriteiten, kan dit indirect uit dit verslag worden afgeleid. Dit kan ook worden afgeleid uit de gegevens betreffende de certificaten die aan de twee betrokken ondernemingen zijn afgegeven, in hun geheel beschouwd, waaronder het antwoord van het Ministerie van Economische Zaken van Cambodja op een verzoek van Hongarije, waarin werd verklaard dat de Cambodjaanse regering fouten had gemaakt en de verantwoordelijkheid daarvoor op zich nam.
- 26 Uit de resultaten van de controle achteraf blijkt ook niet om welke specifieke redenen niet de nodige documenten kunnen worden verschaft. Noch het verslag van OLAF noch de resultaten van de controle achteraf bevatten dus een antwoord op deze vraag. Bovendien blijkt duidelijk uit de door de Cambodjaanse autoriteiten verstrekte gegevens dat het niet meer mogelijk is om de herkomst van de goederen te achterhalen en dat het certificaat dus moet worden geacht ten onrechte te zijn afgegeven. Het is dus zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om vast te stellen wie verantwoordelijk is – de Cambodjaanse autoriteiten of Aqua Pro – voor de afgifte of het gebruik van het onjuiste certificaat.

- 27 Het is ook niet duidelijk hoe het verslag van OLAF en de resultaten van de controle achteraf zich tot elkaar verhouden. De Augstākā tiesa neigt naar het standpunt dat het verslag van OLAF ofwel concrete feiten of bewijzen moet bevatten die niet aanvullend hoeven te worden gecontroleerd, ofwel de problemen moet vermelden die door elke betrokken lidstaat moeten worden onderzocht. In laatstgenoemd geval moeten de verstrekte gegevens controleerbaar en niet tegenstrijdig zijn. In de onderhavige zaak is de controle die in het kader van de opdracht van OLAF is uitgevoerd, grondiger verricht dan de controle achteraf, die eerder een formaliteit vormde.
- 28 Het lijkt geen twijfel dat Aqua Pro, die de op het grondgebied van de Europese Unie in het vrije verkeer gebrachte goederen heeft aangegeven, verantwoordelijk is voor de betaling van douanerechten.
- 29 Het is echter onduidelijk of bij de beoordeling van Aqua Pro's goede trouw al dan niet rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak, waaronder de omstandigheden waaronder de certificaten van oorsprong voor de goederen van de specifieke fabrikanten zijn afgegeven en het feit dat de – algemeen gangbare en aanvaarde – wijze waarop de goederen worden verhandeld (distributie) in beginsel uitsluit dat Aqua Pro rechtstreeks contacten onderhoudt en samenwerkt met de Cambodjaanse ondernemingen.
- 30 Bijgevolg moet in de eerste plaats een vraag worden gesteld over de vaststelling van het besluit betreffende de boeking van de rechten en over de kwijtschelding ervan. In de tweede plaats rijst de vraag of het verslag van OLAF, indien dit als bewijs geldt, samen met de resultaten van de controle achteraf kan worden gebruikt om de feiten vast te stellen.